

Liefde, Lust en Andere Ongemakken

Van Erik Le Romancier verscheen eveneens

“Stilte Graag!”

Veertien aangrijpende maar ook zeer vermakende
verhalen in een boek

Copyright

© 2017 Erik Le Romancier

Tekst/Auteur: Erik Le Romancier
Omslag/bewerking: Mar van Heezik

ISBN 978-90-822616-8-4
Nur: 332

Eerste druk, juli 2017

Uitgever: Boektriomf
Drukker: Pumbo

Erikleromancier@gmail.com
www.literairethrillers.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever. Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en of personen berust op louter toeval.

This book may not be reproduced by print, photo print, microfilms or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Erik Le Romancier

*L*iefde, *L*ust
en
*A*ndere *O*ngemakken

BT BoekTriomf

*N*ihil

*N*equit

*A*mor

Voorwoord

Het schrijven van deze roman is voor mij een hobbelig en soms moeizaam traject geweest dat vele jaren heeft geduurd.

Ik ben begonnen aan dit verhaal ergens in 2012. Het heette toen nog 'Haar Hunkerende Hart' en was bedoeld als een ode aan, en parodie op, de damesromans die elke week weer in grote oplage in de schappen van de supermarkten liggen.

Met die romans is wat mij betreft niets mis! Ik zou direct tekenen voor hun oplage- en verkoopcijfers. Daarnaast vind ik het razend knap hoe elke week weer een verhaal het licht ziet dat onveranderlijk een variatie is op een beperkt aantal vaste thema's, maar dat binnen die beperkingen toch steeds weet te verrassen en te boeien. Voor iedereen die erop neer kijkt: probeer het zelf maar eens te doen, ga er maar aan staan!

'Haar Hunkerende Hart' bleef echter een onvoltooid werk, mede doordat ik in 2014 begon met het schrijven van allerlei korte verhalen.

Veertien daarvan vonden in 2015 uiteindelijk hun weg naar de verhalenbundel **“Stilte Graag!”** die mijn debuut zou worden in plaats van 'Haar Hunkerende Hart'.

In 2016 pakte ik de draad van het verhaal weer op, maar besloot het inhoudelijk over een andere boeg te gooien. Andere verhaallijnen, deels andere personages en ook een andere titel: 'Liefde, iedereen wil het'.

In dit stadium vond ik als schrijver nieuwe inspiratiebronnen bij collega-schrijvers Jilly Cooper en wijlen Jacky Collins.

Hoewel mijn verhaal zeker schatplichtig is aan beide dames, met name op het gebied van glamour, stijl, seks en snelheid van vertellen, was het uiteindelijk “**Stilte Graag!**” dat van doorslaggevende betekenis bleek te zijn. In 2017 kwam ik, na het herlezen van mijn debuut, tot het inzicht dat mijn verhaal wel heel erg was afgedreven van mijn eigen stijl.

Tijd ook voor een nieuwe titel:

'Liefde, Lust en Andere Ongemakken'

Tijd om te herbronnen en meer van mezelf en vooral ook van mijn eigen, soms wat vreemde, gevoel voor humor in het verhaal te brengen. Tijd dus voor de zoveelste herschrijving. Tijd ook voor een nieuwe titel: '**Liefde, Lust en Andere Ongemakken'**. Onder deze titel heeft mijn verhaal, na vijf jaar schrijven, schrappen en herschrijven en na als debuut te zijn gepasseerd, in 2017 dan eindelijk het levenslicht gezien!

Ik wens iedereen van ganser harte heel veel leesplezier toe met:

'Liefde, Lust en Andere Ongemakken'

Laat je verrassen en vermaken.

Liefde. Iedereen wil het, niet iedereen krijgt het, en niet iedereen die het ooit heeft gekregen, houdt het ook vast.

Dat geldt zelfs voor een vrouw als Jeanine. Wat de meeste mensen zagen als ze naar haar keken, waren haar lange, ranke figuur, glanzende bruine haren, levendige ogen, soepele, elegante tred en beschaafde uitstraling. Jeanine oogde als het toonbeeld van een geslaagde, moderne vrouw: aantrekkelijk, charmant, intelligent, gestudeerd en in het bezit van een goede baan en een groot, smaakvol ingericht penthouse.

Wat de meeste mensen niet zagen, was dat achter de glanzende, volwassen façade een onzeker, twijfelend, verlegen, angstig en verward meisje schuilging.

Jeanine was beschermd opgegroeid in een keurig gezin. Materieel had het haar tijdens haar jeugd aan niets ontbroken. Eten, speelgoed, kleding, het was er allemaal in overvloed geweest. Wat Jeanine echter te kort was gekomen, waren aandacht en

liefde. Haar ouders hadden vrijwel al hun tijd en energie in hun werk gestoken. Wat daarna nog overbleef, werd opgeslokt door haar rebelse, vroegrijpe broer. Hij was hun zorgenkind, dwars, ongezeglijk en altijd experimenterend met van alles en nog wat. Toen hij onverwacht overleed, klaptten haar door verdriet, pijn en teleurstelling overmande ouders emotioneel dicht, hun puberdochter aan haar lot overlatend. Eenzaam, verlaten, gekwetst en radeloos trok Jeanine zich terug en bouwde een muur om zich heen. Niemand zou haar ooit nog kwetsen. Wie heeft een hart nodig, als men ook kan vertrouwen op het hoofd? Jeanine in ieder geval niet, zo hield ze zichzelf voor. Haar hart ging op slot, bevroor, en haar hoofd nam het over. Gebruik makend van haar verstand en inzet rolde ze moeiteloos door haar middelbare-schoolperiode. Dat ze daarna ging studeren, lag voor de hand.

Pas tijdens haar studententijd ontdooide haar hart weer en kregen gevoelens weer een kans.

Op een avondje stappen viel ze halsoverkop voor de charmes van Pelle, een goddelijke roeier van bijna twee meter lang met gestaalde spieren, heldere ogen, een killer smile en een betere liktechniek dan een labradorpuppy. Van beide kanten was het lust op het eerste gezicht, daar in die donkere, doorrookte, van bier doordrenkte studentenkroeg. Aan dansen of een goed gesprek verspilden ze weinig tijd. Ze vielen totaal ten prooi aan een acute aanval van pure, dierlijke lust. Voor ze het goed en wel beseften, bevonden ze zich in haar studentenkamer. Daar, tussen de lakens van haar rommelige liefdeskoets, gaf Pelle haar de rit van haar leven. Waanzinnig had ze het gevonden. Ongekend opwindend! Hij had van geen ophouden geweten. Jeanine had het gevoel gehad dat ze in opperste extase tegen het plafond vloog.

Pelle bleek een blijvertje. Wat was begonnen als lust op het eerste gezicht, ontwikkelde zich tot de Liefde van haar leven. Pelle was als balsem op haar emotionele wonden. Hij genas niet alleen haar eenzame, hunkerende hart maar zette ook haar lichaam in vuur en vlam. Hun relatie overleefde hun afstuderen, het gaan samenwonen en het vinden van een baan. Hun leven en

liefde werden alleen maar mooier. Ze waren succesvol in hun carrières en graag gezien op allerlei feesten en partijen. Familie, vrienden en collega's liepen met hen weg. Ze werden overal voor gevraagd en gingen overal naar toe. Jeanines bestaan was één groot feest. Een eeuwigdurend bal met haar als stralend middelpunt.

Tot ze een paar maanden geleden, volkomen onverwacht, werd afgetikt door Sequoia, een secretariële kantoorset met wie Pelle het al een tijdje bleek te houden. Achter haar rug waren ze als wilde beesten te keer gegaan. Zelfs hun liefdeskoets was bezoedeld, bevlekt, uitgewoond en doorgelegen. Het allerergste, vond Jeanine, was dat Sequoia een jongere, strakkere, sexyere uitgave was van haarzelf. Alsof ze werd ingeruild voor een jonger zusje. Dat was de grootste belediging, het ultieme verraad.

Ze was vastbesloten geweest haar waardigheid te behouden, maar het einde van haar relatie met Pelle was uitgedraaid op verwijten, verdachtmakingen en moddergooien. Toen ze tussloten onvriendelijk ontkoppeld waren, was ze een penthouse vol designmeubels rijker, maar een partner en vooral de illusie van eeuwige liefde armer. De scheiding was meer dan gewoon vervelend of pijnlijk, het was niets meer of minder dan beschadigend, zelfs traumatisch. Het voelde als een nederlaag, afwijzing en amputatie. Angst, onzekerheid en twijfel deden wederom hun intrede. Haar hart bevroor opnieuw.

Vol overgave stortte Jeanine zich na de scheiding op haar werk. Haar baan werd haar substituuat voor liefde. Uiteraard waren er af en toe mannen. Knappe, spannende maar vooral heel erg tijdelijke mannen. Haar blouse, broek en bed gingen voor hen open, maar haar hart bleef stevig op slot. Het waren avontuurtjes. Louter lust, nooit liefde.

Zo verstreken de maanden rijk aan werk, maar arm aan liefde. Nu zat ze in de lentezon op het terras van haar favoriete kroegje achter een koel glas prosecco op haar hartsvriendinnen te wachten.

‘Een euro voor je gedachten,’ grinnikte Mireille terwijl ze ging zitten en haar stoel aanschoof.

‘Sorry, ik was even mijlenver weg.’

‘Dat was wel duidelijk. Waar dacht je aan?’

‘Ik zat te mijmeren over mijn huwelijk met Pelle. Hoe leuk we het soms hadden. Samen zijn, samen dingen doen, bij elkaar horen, voor elkaar zorgen.’ Jeanine nipte van haar prosecco.

‘Dat soort dingen mis ik de laatste tijd enorm.’

‘Het klinkt mij in de oren alsof je weer toe bent aan een relatie. Een echte, volwaardige relatie gebaseerd op liefde en wederzijds begrip, respect en verbondenheid.’

‘Ja, ik denk dat je het zo wel kunt zeggen.’

‘Hoe zit het met de mannen die je soms mee naar huis neemt?’

‘Geloof me, daar zit geen serieus relatiemateriaal tussen. Die zijn alleen maar goed voor de snelle, seksuele trek.’

Voor Jeanine meer kon zeggen, schoof Florine aan. Honingblonde, blauwogige, rondborstige, ravissante Florine. Florine kwam nooit zomaar ergens binnen, maar maakte altijd een entree. Ze was mooi, sexy, zelfverzekerd en voorzien van een enorme uitstraling. Vrouwen wilden haar zijn. Mannen wilden haar hebben. Florine had het ogenschijnlijk allemaal perfect voor elkaar. Het ideale uiterlijk, een smetteloze afkomst als enige dochter van een gevierde society-advocaat en een veelgeprezen schoonheidskoningin, het perfecte huwelijk met een lokale vastgoedmagnaat, een vrijstaande villa met zwembad, tennisbaan en personeel en vooral geld bij de vleet. Er was echter iets dat Florine niet had: kinderen. Mireille daarentegen was de kersverse moeder van een drukke, maar oh zo aanbiddelijke tweeling. Wat zij dan weer miste, was zelfvertrouwen en een gevoel van eigenwaarde. Ze was chronisch onzeker over haar aantrekkelijkheid en uiterlijk. Mireille vond zich permanent lelijk. Sinds haar uitputtende zwangerschap en zware bevalling was haar onzekerheid alleen maar gegroeid, hoewel ze met haar koperrode haren, porseleinen huid en groene ogen niet onaantrekkelijk was. Haar man, Chris, vond haar in ieder geval goed en mooi zoals ze was. Chris, de heetste hovenier van stad en streek. Hardwerken en veel sporten hadden hem het gestaalde, zongebruinde lichaam van een jonge god opgeleverd. Stoer, sterk, sexy en zwijgzaam was hij de natte droom van menig

doorgesherryde huisvrouw. Deze Adonis tussen de azalea's wilde echter alleen Mireille. Lang niet gek voor iemand die zichzelf beschouwde als een lelijk, onaantrekkelijk muurbloempje, al zag ze dit zelf niet in.

'Waar gaat het gesprek over?' Florine ging zitten in een watterval van gouden lokken en rondborstige weelde, terwijl ze terloops een ober wenkte die meteen kwam aangesneld.

'Jeanine is weer toe aan een vaste relatie!' kraaide Mireille die vliegensvlug toesloeg op de schaal met nootjes.

Jeanine schoot in de lach. 'Flo, hoe is het met jou, lieverd? Ben je eindelijk zwanger?'

Florine slaakte een zucht. 'Nee, helaas niet, Jeanine. We doen er echt alles aan maar niets helpt. Ik heb al mijn hoop nu gevestigd op Ramses.'

'Ramses? De Ramses!? De heetste masseur van de wijde omtrek? De ebbenhouten magiër?' Florine had Mireilles onverdeelde aandacht. 'Die vent schijnt een wonder te zijn, maar wel een wonder met een stevige wachtlijst.'

'Klopt, maar van die wachtlijst heb ik helemaal geen last gehad. Hij schoof me er meteen tussen, zo gezegd,' pochte Florine ietwat schunnig.

'Echt meiden, die man is goddelijk, goud waard. Twee meter lang, zwart als de nacht, soepele spieren en uiterst vaardige vingers die je helemaal vloeibaar maken onder hun vorsende aanraking!'

'Ik ben jaloers,' kreunde Mireille. 'Ik sta verdomme al maanden en maanden op die klote wachtlijst.'

'Het is zo zalig. Zo hemels!' Florine ging helemaal op in haar herinneringen. 'Elke keer als hij me aanraakt heb ik de neiging dat handdoekje van mijn onderlijf te rukken, mijn bekken naar hem toe te draaien en van pure opwinding wild te gaan kronkelen op de behandeltafel.'

'Wat houdt je tegen?' vroeg Mireille.

'Hij! Hij houdt het namelijk netjes en beschaafd! Kun je het je voorstellen? Lig ik daar in al mijn glorie, alles keurig geschooren, poes geparfumeerd met een halve liter Rive Gauche van Yves St. Laurent, en dan maakt meneer zijn werk niet af! Hij

kneedt en streelt me tot aan de grens van mijn zelfbeheersing en dan ... zijn de drie kwartier voorbij, mag ik me aankleden en komt de mededeling dat ik de factuur binnen een week wel in mijn brievenbusje krijg.’

Florine trok zo’n beteuterd gezicht dat Jeanine en Mireille niet anders konden dan grinniken en glimlachen.

‘Wat heb je überhaupt bij die Ramses te zoeken, meid? Wat heb je aan die man? Hij is toch geen arts, of zo?’

‘Hoe kom je eigenlijk bij hem terecht? Welke arts stuurt je nou in hemelsnaam naar een masseur als je zwanger wilt worden?’

‘Dames, dat zal ik jullie eens haarfijn uit de doeken doen. Ramses is me aanbevolen door Nana, mijn kruidengenezeres.’

‘Die kwakzalver?’ riep Jeanine uit.

‘Inderdaad,’ antwoordde Florine zuinigjes. ‘Volgens Nana heb ik dringend behoefte aan een diepgaande, holistische genezing van lichaam en geest. Mijn hele wezen is totaal uit balans. Mijn energetische zijn is volkomen in war. Als ik ooit zwanger wil worden, moeten lichaam en geest, verstand en ziel helemaal opnieuw worden opgebouwd en uitgelijnd. Blokkades moeten worden opgeheven, krachtvelden en energielijnen versterkt, verbindingen hersteld. Nana doet dat vanuit haar expertise als natuurgenezeres, Ramses doet dat vanuit zijn kunde als masseur. Hij ruimt blokkades op en laat mijn levenssappen weer stromen.’

‘Heb je het nou alweer over seks?’ baste een donkere stem vlak achter hen.

Alliedrie draaiden ze zich tegelijk om en riepen in koor: ‘Velma!’

Velma maakte de vriendinnengroep compleet. Met haar wilde, piekerige henna haar, afkeer van make-up en voorkeur voor praktische kleding en verstandige schoenen, was ze niet alleen een markante verschijning, maar ook duidelijk herkenbaar als een trotse lollepot.

Velma werd geboren in een afgelegen hippiecommune, waarin hasj, zelfgestookte drank en LSD van hand tot hand gingen. Hetzelfde gold voor de aanwezige vrouwen die na gebruik wer-

den doorgegeven als een potje handcrème. Monogamie gold in de commune namelijk als burgerlijk en jaloezie als een regelrechte doodzonde.

Groepsseks en partnerruil daarentegen werden juist beschouwd als grote deugden. Alle vrouwen waren daarom gemeenschappelijk bezit van alle mannen. Velma kwam zodoende ter wereld als de ongewenste dochter van een afstandelijke, ongeïnteresseerde moeder die continu onder invloed was van verdovende middelen en een verder onbekende vader. Hij had ieder van de tien zogenaamde ooms kunnen zijn die likkebaardend losjes om haar moeder heen cirkelden. Opgroeiend te midden van wietdampen en oorpijnigende oosterse muziek nam Velma zich voor het zelf later allemaal heel anders te doen. Ze hield woord.

Op de leeftijd van vijftien jaar liep ze weg, trok in een kraakpand, werd punker, ontdekte haar geaardheid en begon een onstuimige relatie met Angela, een grofgebouwd alfa-vrouwetje vermomd als man. Angela, immer gehuld in een tuinbroek en kistjes verdiende de kost als bouwvakker. Overdag hanteerde ze de troffel, 's nachts hanteerde ze de dildo als een dolk.

Na drie jaar was Velma er helemaal klaar mee. Terwijl Angela op een of andere bouwsteiger samen met de andere jongens naar vrouwen stond te fluiten, pakte ze haar boeltje en liep opnieuw weg. Ze ging naar het station, kocht een treinkaartje naar de grote stad, nam daar een baantje als spoelhulp in een homokroeg, schreef zich in voor een sociale studie en huurde een kamertje in een klein, maar knus studentenhuis. Het was in het studentenhuis dat ze Jeanine, Florine en Mireille tegen het lijf liep.

Ondanks alle verschillen klikte het meteen tussen hen en sloten ze een vriendschap voor het leven.

‘Florine de Beaumont, zit je weer te vuilbekken? In dat geval doe ik graag mee!’ schaterde Velma.

‘Ober, biertje.’ De ober slikte, knikte en spoedde zich weg.

‘Ik moet dringend nieuwe tietten!’ gooide Mireille er plompverloren uit.

‘Pardon?’ vroeg Velma.

‘Je hebt me wel gehoord. Ik moet nieuwe tietten. Kijk nou toch eens!’

Ze tilde haar truitje op en toonde zonder waarschuwing vooraf een vleeskleurige, seksloze beha die een dappere, maar vergeefse poging deed twee slappe, bleke borsten vol aders en striae tot steun en toeverlaat te zijn.

‘Tja, dat is nou niet echt wat ik versta onder ogentroost,’ merkte Velma droogjes.

‘Precies! Ik moet gewoon nieuwe memmen, maar van Chris hoeft het niet. Sterker nog, volgens hem is het grote flauwekul.

Hij vindt me mooi zoals ik ben.’

‘Wat op zich natuurlijk een heel mooi en lief compliment is.’

‘Ach, wel nee, Jeanine! Je weet toch hoe kerels zijn? Een man zegt van alles om maar van het gezeur af te zijn.’

‘Wat houd je tegen iets aan je borsten te laten doen, ongeacht of Chris het nou nodig vindt of niet?’ informeerde Florine.

‘Een borstcorrectie kost meer geld dan ik in mijn eentje heb. Los daarvan, stel dat ik het zou doen, zou me dat behoorlijke ruzie met Chris opleveren. Ik weet niet of ik daar nou zo’n zin in heb.’

‘Je kunt je beter afvragen of je wel zin zou moeten hebben in al dat cosmetisch gesleutel, en zo ja, waarom. Dát zijn de echte vragen. Waarom zou je een slaaf zijn van een ideaalbeeld dat je door anderen wordt aangepraat of opgedrongen? Kijk naar mij: mijn boezem heeft al jaren geen beha meer gezien en mijn poesbaard is nog nooit geschoren. Toch voel ik me heel gelukkig en sexy.’

‘Jij bent een geval apart. Jou boeit het niet dat je tepels je knieën kussen, maar mij wel. Als ik op de eerste etage zonder beha aan met mijn blote bombonella’s uit het raam ga hangen, kun je ze bij wijze van als zonnenscherm gebruiken. Zo erg hangen ze!’

‘Kunnen we het over iets vrolijkers hebben?’ vroeg Florine die discreet haar eigen rijke gemoed inspecteerde.

‘Goed idee,’ zei Velma. ‘Ik hoorde iets over een nieuwe liefde voor Jeanine?’

Drie paar ogen keken Jeanine verwachtingsvol aan.